

Em vẫn luôn ở đó, đúng không?

(truyenngan.com.vn) Tham gia cuộc thi “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”

“- Ngủ với em.

Không phải là câu ra lệnh, cũng không phải là một câu nói đơn thuần. Nhưng nó lại có ma lực làm người đối diện dễ bị khuất phục.”...

Em là một thực tập sinh ở công ty tôi. Nhưng tôi với em chỉ chính thức nói chuyện với nhau qua sự giới thiệu của một người bạn. Sau một vài lần gọi là tình cờ, mối quan hệ của tôi và em trở nên gần sát lại đôi chút. Chữ “biết” đơn thuần là xã giao nghiêm nhiên trở thành chữ “quen” một cách nhanh chóng.

Màu trắng dường như là gam màu được em ưu ái nhất. Vì trước giờ, hiếm khi, phải nói là chưa bao giờ tôi thấy em mặc một chiếc áo hay bộ đầm nào nếu không phải màu trắng. Nhưng phải thú thật một điều là em rất xinh và rất hay cười. Chính cái nụ cười thiên thần đó làm cho khối người con trai chọn em làm mục tiêu của đời mình. Phải bổ sung là trong danh sách đó không có tôi.

Thực sự mà nói thì tôi thích em. Cái chữ thích theo nghĩa đơn thuần là thích nụ cười của em. Nó làm tôi thoải mái sau hàng giờ ngụp đầu trong công việc. Thích cách em nói chuyện, cái cách em làm người ta cuốn vào câu chuyện của mình, theo một cách rất tự nhiên mà không hẳn ai cũng làm được. Thích ngắm nhìn khuôn mặt của em, có vẻ trái tim dường như đã chai sạn của tôi yên bình hơn một chút khi nhìn thấy nó. Và đơn giản là tôi thích em, chỉ là thích theo kiểu như thế.

Chủ đề tình yêu rất ít khi được đề cập trong cuộc nói chuyện của tôi và em. Nói là ít, bởi chỉ có một lần duy nhất em nhắc đến. Đó cũng là lần đầu tiên và duy nhất tôi thấy em trầm ngâm như vậy. Lúc đó tôi mới nhận ra rằng, đôi mắt em thực sự được bảo quản rất kĩ qua nụ cười luôn rạng rỡ trên môi mỗi ngày.

Vết thương ở quá khứ làm con tim tôi lười nhác và ngại ngần không muốn

mở ra thêm một lần nào nữa. Nên tôi chỉ im lặng khi nghe em nói về quá khứ của chính em. Cũng không dài lắm, chỉ vồn vện là em và người đó yêu nhau được 5 tháng, rồi chia tay.

Chúng tôi xem vấn đề đó là cấm kỵ nên không ai hỏi ai nhiều về một nửa trước đây của mình. Chắc em hiểu, và tôi cũng thừa biết, vết thương chưa lành nên không ai muốn khơi ra.

Màn đêm kéo xuống bao trùm cả khu phố.

Yên tĩnh đến mức tôi nghe rõ mồn một cả tiếng kim đồng hồ tích tắc chạy. Mai là chủ nhật, mà vì là chủ nhật nên tôi muốn một ngày nghỉ thật trọn vẹn. Vì thế, cố gắng làm nốt cái tài liệu lúc chiều còn dang dở đôi chút.

Tiếng gõ cửa làm bàn tay đang chạy nhịp nhàng trên bàn phím của tôi khẽ dừng lại. Đứng dậy và bước về phía cửa là việc tiếp theo tôi làm. Kéo nhẹ chiếc cửa chính còn chưa khóa.

Thực sự là khi nhìn thấy người đối diện, đôi mắt tôi khẽ dừng lại. Bộ vintage trắng xanh tôn lên làn da trắng của em. Lúc này, nhìn em rất xinh, xinh hơn cả những lần tôi tiếp xúc với em trước đây.

Căn phòng của tôi dường như được thắp sáng, bởi nụ cười của em.

- Anh định để một cô gái đứng trước cửa nhà anh lúc 11h đêm sao? - Em tình nghịch hỏi, cái điệu bộ tươi tắn như bao lần tôi gặp.

Tôi vừa hỏi, đôi môi khẽ lướt nhẹ một nụ cười

- Thế em không biết con gái đến nhà con trai lúc này là rất nguy hiểm à?

- Anh là ngoại lệ

Rồi em bước vào nhà tôi. Một cách rất tự nhiên em quay đầu lại hỏi:

- Phòng ngủ của anh, ở đâu?

Tay trái tôi giơ lên, chỉ vào cánh cửa kế bên chiếc bàn máy tính. Đôi mắt em nhanh nhẹn đi về hướng đó, và dĩ nhiên, em đi vào.

Bây giờ tôi có thể đoán được em đến nhà tôi lúc này để làm gì. Một cô gái quả thật luôn làm cho người ta phải chú ý.

- Anh chưa từng nghĩ mình sẽ phải ngủ ở sofa trong nhà của mình? – Tôi hỏi khi em bắt đầu đến cửa phòng ngủ.

Em ngoảnh lại đáp trả tôi trước khi đóng nhẹ cánh cửa. Lúc này em vẫn xinh hơn bất cứ lúc nào hết.

- Chắc anh sẽ không để em ngủ ở đó chứ?

Tôi nhướn miệng cười. Chắc em không thấy, vì khi đó cánh cửa phòng tôi đã ngang bằng với tường.

Tự nhiên tôi thấy thèm cà phê. Cũng lâu rồi tôi không đụng đến vì sợ sẽ không kiềm chế được những suy nghĩ ulla về, có cả nỗi nhớ về một ai đó trong quá khứ mà hiện tại tôi đang cố gắng quên đi. Nhưng giờ trong phòng lại có thêm một người con gái, có một cảm giác gì đó rất lạ. Thực sự là thế. Dù gì đi nữa cũng phải làm nốt cho xong bản báo cáo nên tôi quyết định mở ngăn tủ đựng cà phê ra.

- Em không nghĩ là anh có thói quen uống cái đó.

Sự yên tĩnh như bao ngày trên ban công chỗ tôi được giọng nói nhẹ nhàng của em phá vỡ.

- Tại sao giờ anh mới biết mình bị thích giọng nói của em nhỉ? - Cái đầu của tôi xoay ngang 45 độ ra phía sau đủ để gói gọn dáng hình nhỏ bé của em trong tầm mắt.

Hương hoa sữa nồng nàn thấp thoáng len lỏi trong cái đêm đậm mùi tháng 10 này. Nó quyện hòa với hương cà phê tạo ra hương vị gì đó khá là dễ chịu.

Em nhẹ nhàng tiến về phía tôi, đẩy nhẹ chiếc ghế đối diện ra và ngồi xuống. Tôi không ngạc nhiên cho lắm khi ly cà phê mới pha xong được em nếm thử ngon lành.

- Đáng thế!

- Biết chẳng sao em vẫn uống?

- Vì nó thơm.

Thế đấy, câu chuyện của tôi và em nhiều lúc cứ lấp lửng và gói gọn chốc lát như vậy. Nhưng phải thừa nhận rằng, tôi nghiện nói chuyện với em. Điều đó dường như đã trở thành một thói quen không thể thiếu trong chuỗi ngày tẻ nhạt đến nhàm chán của tôi. Đến nỗi mà tôi có thể cho một cô gái, không quen lắm, như em nằm ngủ ngon lành trên cái giường ngủ yêu quý của mình để chấp nhận ôm gối ra nằm ở sofa.

Tôi với em nói đủ mọi thứ, vẫn cứ lấp lửng cùng giọng nói nửa đùa nửa thực của em.

Một buổi tối của tháng 10, tôi cùng với một cô gái ngồi trên ban công nhà mình nói những câu chuyện về cuộc sống của nhau rồi thì thoảng nhấp nhấp chút vị của cà phê. Gió nghịch ngợm len vào mái tóc của em khiến nó khẽ rối. Lúc đó, nhìn em rất giống một thiên thần, nhưng tiếc là không phải của riêng tôi.

Đêm đó dù nhấn nhá chút cà phê ở đầu lưỡi nhưng tôi ngủ rất ngon, ngon lành cho đến tận sáng.

Cảm giác trống vắng mỗi sáng ngủ dậy như bình thường cũng tan đi đâu mất. Tôi đón một chủ nhật an yên hơn bất kì lúc nào.

Nhờ em chẳng?

Đẩy đôi mắt mình về phía phòng ngủ, nhận ra là nó vẫn đóng, tôi lười nhác tách mình dậy khỏi sofa, định đi mua thứ gì đó cho một bữa sáng thay vì cứ nhét vào bụng mấy thứ qua loa như mọi khi. Bởi, hôm nay có em.

Cái làm đôi mắt tôi dừng lại là mảnh giấy nhỏ ở yên trên bàn ăn. Chính xác là cái lồng bàn lâu lắm tôi không đụng đến đang nằm bình thản trên bàn.

Vật năng đầu tiên của ngày chủ nhật khẽ phản chiếu qua ô cửa kính. Tiến về phía bàn ăn, cầm tờ giấy dính chặt lấy đôi mắt tôi này giờ, có nét chữ ngay ngắn của con gái ‘Cảm ơn đã cho em ngủ nhờ’. Phía dưới tờ giấy tác giả còn

không ngần ngại vẽ thêm 1 hình mặt cười. Đúng là em, không lẫn lộn đi đâu cả.

Tôi chột phì cười. Cam đoan với ông mặt trời ngày chủ nhật đó là một nụ cười thật nhất từ trái tim tôi phát ra. Nâng nhẹ chiếc lồng bàn lên, mấy thứ trong tủ lạnh mẹ mua lâu lâu tôi mới đựng đến đang nằm ngon lành trên bàn ăn.

Điều ngạc nhiên nhất là trong suy nghĩ của mình, chưa bao giờ tôi nghĩ em biết nấu ăn. Đặc biệt hơn là, nó đọng lại trên lưỡi tôi 1 dư vị gì đó rất tuyệt vời.

Sau ngày hôm đó hình như tôi với em ngày càng thêm thân thiết. Tần suất đi với nhau ngày càng dày đặc hơn.

Nghĩ lại thì, em thay đổi rất nhiều cuộc sống của tôi. Đặc biệt là đôi môi của tôi, nó hoạt động nhiều hơn mức bình thường. Vốn dĩ con người tôi trước đây là như thế nhưng trái tim chai sạn dần làm cho đôi môi cũng trở nên khô cứng, chỉ nói những câu vừa đủ là được rồi. Đôi lần bạn bè cũng đặt câu hỏi. Rồi tôi cũng tự vấn mình rằng, là em bước vào cuộc sống của tôi hay chính tôi đang dần bị em dụ dỗ len chân vào thế giới của em.

Một đêm chủ nhật cuối tháng 10. Trời mưa phùn nhẹ.

Có chút gì lạnh lạnh của gió làm tôi phải choàng thêm cho mình một chiếc áo dài tay để vẫn có thể mở cửa sổ đón mùi hương hoa sữa tràn vào phòng.

Em bảo mùi hoa sữa nồng, làm người ta dễ ghét. Cũng như yêu quá nhiều đâm ra lại tổn thương cả hai. Tôi thấy nó giống em, chỉ khác là hoa đến một lúc thì cũng tàn nhưng với tôi thì em luôn ở đó, ít ra thì chỉ cần nghĩ đến em tôi vẫn có thể tìm được em, ngay lập tức.

Tiếng gõ cửa của em rất đặc biệt, chỉ gõ đúng 3 gõ nên tôi biết ngay người đang đứng ngoài cửa là ai.

- Chút nữa anh để em chết cồng – Cô gái trước mặt tôi khẽ run nhẹ bờ vai. Bộ quần áo trên người em ướt đôi chút. Chắc tại mưa.

Em bước vào nhà tôi cứ hăng như em là chủ nhân của nó vậy. Một cách thông thạo và nhanh chóng em đóng cửa phòng tắm lại. Nhìn dáng người nhỏ nhắn ở phía trước, tim tôi chợt nhói lên khi nhận ra em mong manh đến thế. Chắc bởi bề ngoài, em che giấu quá giỏi. Còn hơn cả chính tôi.

Lúc này là 11h30, em bước ra phòng tắm cùng với bộ đồ ngủ của tôi. Hai tay đang nhẹ nhàng xù tóc qua khăn tắm. Đôi mắt tôi bị cuốn trong từng cử chỉ của em. Sao giờ tôi mới biết là ngoài nụ cười ra thì ngoại hình của em cũng rất quyến rũ người khác nhỉ ?

Nhưng chỉ một chút rồi đôi đồng tử của tôi tiếp tục quay trở về công việc trên bàn phím của mình.

- Đêm nay lạnh - Tiếng em thở thở sau khi sấy khô tóc vang lên trong màn đêm chỉ còn vương vãi chút hoa sữa.

Tôi quay lại nhìn em, gương mặt tỏ vẻ đang nghe chăm chú.

- Ngủ với em.

Không phải là câu ra lệnh, cũng không phải là một câu nói đơn thuần. Nhưng nó lại có ma lực làm người đôi diện dễ bị khuất phục.

Tiếng đồng hồ tích tắc chạy gần hoàn thành nốt nhiệm vụ của ngày hôm nay. Mưa tan dần trong đêm, gió chỉ khe khẽ lướt nhẹ nên hương hoa sữa lại thêm nồng nàn một chút.

Nhìn thấy cái lắc đầu của tôi, em không nói gì cả, chỉ lẳng lặng tắt đèn và đóng nhẹ cửa. Căn phòng lại trở nên im ắng như vốn dĩ bình thường của nó.

Mà tôi vừa làm gì nhỉ? Từ chối ngủ với em mà chính xác là ném cơ hội được ôm cô gái mình thích trong vòng tay rơi vào khoảng chân không nào đó. Mà thôi, dù sao cũng đã nói rồi. Tôi cố gạt bỏ những suy nghĩ trái chiều đang đấu tranh nhau để cố gắng đi vào giấc ngủ một cách an nhiên nhất có thể.

Chợt tôi nghe một mùi hương gì đó, không phải mùi hoa sữa, ở bên cạnh mình. Mùi thơm nhẹ mà dịu dịu dễ khiến cho người ta động lòng. À, là mùi dầu gội đầu.

- Lẽ ra anh không nên cho em đến đây ngủ nhờ.

Em gục mặt vào ngực tôi, đôi tay ghì lấy eo tôi thật chặt :

- Em lạnh.

Tôi khẽ choàng tay mình về phía trước, đủ rộng để ghì chặt cơ thể mỏng manh của một người con gái vào lòng. Lâu lắm rồi, mà tôi cứ nghĩ là sẽ không bao giờ trái tim tôi có thể rung động thêm một lần nữa nhưng giây phút này, nó đang đập trẻ nhip, vì em.

Em cuộn tròn vào lòng tôi như chú mèo con ngoan ngoãn. Thở từng nhịp thở đều đặn và nhẹ vào cơ thể tôi. Tôi chỉ ước khoảng khắc này đứng lại mãi để tôi và em như thế này, chỉ như thế này thôi.

Đồng hồ điểm giờ quá bán khi kim phút chạm nhẹ đến đích sau 1 ngày cần mẫn làm việc. Vào giây phút ấy, tôi đang ôm một cô gái vào lòng, rất chặt. Khẽ siết nhẹ cơ thể em thêm một chút, tôi để đôi mắt mình nghỉ ngơi sau một ngày dài.

Bầu trời đón ngày đầu tiên của một tuần bằng những tia nắng sưởi ấm đi hơi lạnh còn sót lại của đêm qua. Mặt trời khẽ lướt qua tấm kính hắt nhẹ vào phòng những vệt sáng trắng xanh. Tôi uể oải mở dần hai cặp mi còn đang vương vấn lấy nhau. Nhẹ nhàng trở người để không làm cho hơi thở nhịp nhàng bên cạnh bị ngắt quãng.

Lần đầu tiên được ngắm kĩ gương mặt em như thế, cảm giác dịu ngọt len nhẹ vào tim. Hình như cô gái đang nằm trên sofa đang có 1 giấc mơ rất ngọt ngào. Liệu trong đó, có tôi chăng?

Chợt đôi môi em khẽ động đậy, tôi lảng vờ ánh nhìn về hướng khác, đứng thẳng người dậy rồi đi vào phòng tắm. Nãy giờ bận ngắm em mà tôi quên mất đôi chân đang gập gối lên sàn. Bị em phát hiện trong trường hợp này chắc tôi không biết làm gì mà nhìn thẳng vào mắt em nữa mất.

Có một tiếng chuông quen thuộc vang vào tai lúc tôi đang rửa mặt. Theo một phản xạ tự nhiên, nhanh chóng làm khô đôi tay mình bằng chiếc khăn trên giá, tôi bước ra phòng khách, nơi em đang ngủ, cũng là chỗ phát ra tiếng

chuông.

- Chị ấy bảo là bạn gái của anh – Em nói 1 cách tự nhiên, lướt qua tai tôi mỏng tang như gió hắt như những câu nói bình thường. Có điều, hình như chùng xuống, đôi chút.

Tôi nhận chiếc điện thoại từ bàn tay thon gọn của cô gái trước mặt. Biết ý, em đi vào nhà tắm để tôi tiếp tục câu chuyện với người bên kia đầu dây.

Sáng hôm đó em vẫn làm bữa sáng cho tôi trước khi đi làm. Tôi quan sát em rất kỹ, từ những điều nhỏ nhất em cẩn thận biểu lộ trên gương mặt đến những lời từ khuôn miệng của em thốt ra. Em không hỏi tôi người đó là ai càng không chất vấn tôi hai người đã nói những gì. Nụ cười của em vẫn tươi tắn trên môi, vẫn tinh tế treu tức tôi rồi lè lưỡi một cách tinh nghịch. Và đặc biệt, món ăn em nấu, vẫn rất ngon.

Vì em vẫn thản nhiên như chưa từng xuất hiện cuộc gọi khi này nên tôi cũng phải bình thường theo. Quả thật không hiểu sao trong người tôi rất khó chịu, cảm giác như bị hiểu lầm và muốn được thanh minh. Nhưng em không hề đề cập đến vấn đề đó làm sao có cơ hội cho tôi.

Ăn xong, em bảo tôi đi trước vì em còn phải về nhà thay đồ.

Ánh mắt tôi cứ luyến tiếc nhìn mãi cho đến khi dáng người nhỏ bé khuất vào dòng người nhộn nhịp. Cứ hắt hắt như tôi đã vừa đánh mất đi một thứ quan trọng nào đó của đời mình.

Gió lúc này không còn bám víu lấy nhau như đêm qua hoặc bởi chẳng lí do nào đó mà hoa sữa đã bớt nồng nàn đi chút ít. Hay là lại sắp kết thúc nữa, một mùa hoa?

Sau hôm đó, chúng tôi vẫn nói chuyện như bao ngày khác chỉ có điều em không còn đến nhà tôi nữa. Thỉnh thoảng đang lơ cộc trên bàn phím, tiếng động từ đâu phát ra làm tôi cứ nghĩ rằng em đang gõ cửa. Tôi đang chờ em sao?

Khi kì hạn thực tập của em kết thúc cũng là lúc em đi du học. Tôi hơi sững người khi nghe thông tin đó từ thẳng bạn thân. Em không hề đề cập đến vấn

đề đó dù rằng chúng tôi đã có lúc ở cạnh nhau hơn một buổi.

Thi thoảng những đêm miên man trong giấc ngủ, hình ảnh em lại hiện hữu trong tâm trí làm con tim tôi kêu lên một tiếng khó chịu. Bầu trời khép lại tháng mười bằng một góc trời trắng xóa màu hoa sữa. Gió thỉnh thoảng lại rón rén vào lòng làm tôi nhớ đến hơi thở đều đặn của ai đó hẳn như đang nằm sát bên.

Trần trọc trở mình trong một đêm đầu tháng mười một, tôi nghĩ về em. Mà không phải, là tôi đang nhớ em mới đúng. Con tim cứ tưởng đóng băng của tôi đang in hẳn lên gương mặt của một cô gái. Chính xác là gương mặt của em.

Cuối cùng thì nó cũng đã chịu thừa nhận là đang rung động trước một người khác rồi đấy. Cũng không phải tình cảm trong tôi chỉ là thích, mà đúng ra là tôi yêu em rồi, phải vậy không? Khẽ kéo chiếc chăn bông lên sát cằm hơn một chút, tự nhiên tôi cảm thấy lạnh dù đã đóng kín mít cửa. Gió còn lảng vảng nơi nào trong phòng nữa sao? Hay bởi căn phòng thiếu đi một điều gì đó làm nó thấy lạnh? Căn phòng nhớ em, à mà không phải, thì ra là tôi nhớ em.

Giờ thì tôi không phủ nhận trái tim mình nữa, nó đang nói với tôi là rất muốn nghe giọng nói của ai đó, ngay lúc này.

Mở điện thoại ra và nhấn vào số điện thoại đang chạy thoăn thoắt trong đầu.

Giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu dây.

- Em ... đừng đi nữa, được không? – Tôi bắt đầu cuộc nói chuyện bằng một câu hỏi

- Tại sao?

- Ở lại, nấu ăn cho anh.

- Em được cái gì?

- Được anh ôm mỗi tối khi đi ngủ.

- Nhà em không thiếu chăn – Cái tính bắt ép người khác nói thẳng ra là biệt

tài của em mà.

- Ý anh không phải vậy.

- Vậy là gì ? Tôi dám chắc là em đang cố gắng lắm mới không phát ra tiếng cười

- Vì ... anh cần em.

Ở trong một căn phòng không xa lắm trong cùng khu phố, tôi biết có một trái tim đang cùng nhịp đập với một thứ ở bên trong ngực trái của tôi.

Đã qua đi một mùa hoa sữa, nhưng em vẫn luôn ở đó. Phải vậy không ?